

Domingo Llorens

L'OLLOT

NÚM. 10

OLOT, 24 DE AGOST DE 1912

ESTIU I

No's tornen els originals, ni's publiquen anuncis de cap mena.

Llegiu si podeu

Dies feia que, de la part dreta d'Olot, bufaven impetuosos vents de fronda, anunciadors d'una tempesta sorollosa; empró, la vritat diguent, mai podiem presumir que'ls revoltosos elements se desencadenessin en una forma tant ridícula, com la que presenciarem en la mitja tarda del passat dissapte. Sabiem que per efecte de nostres premeditades provocacions, habíem d'espectar una pluja torrencial de fulles rabioses, escrites per mans dejenerades, dictades per unes consciències inexpertes y vesàniques y que pretenien saginament ferir honors immaculats, incòlumes prestigis, intaxables voluntats qu'habien perpretat el crim inmens d'aixecarse y rebelarse contra uns manaments desprovists d'autoritat.

Desde qu'entrarem en els camps del periodisme, desde que comensarem a esgrimir les nostres llances afilades pera instigar el furor de l'enemic, ja habíem de preveure que la causa santa qu'ell diu defensa, sense sólits fonaments en que sentarse, tenia que inocularli una cobardia impropia de la seva garrula y de les seves gesticulacions inmondes. Y, ja ho veieu, ha sigut aixís; aquets valents desde la sombra d'una pestilenta redacció, respirant un tuf emborratxador que acaba d'ofuscar per complert a quatre atrofiades intel·ligències, s'han contentat ab la gran criaturada de llenyar a n'el públic olotí, els noms d'uns quants que mai han tingut res que veure en el setmanari que per desgracia seva els hi canta les vritats.

¡La moral!, ¡les bones costums! ¿Sou vosaltres la moral, senyors covarts? ¿vosaltres els predicadors de les costums morigerades? ¡Ba! deixeu-nos riure a nostre satisfacció. Penseu, mediteu, regireu la privada conducta de vosaltres mateixos y de vostres més prestigiosos adláteres; veureu, com en vostres comunions hi ha persones actuant de capitostes que frecuenten sovintment les cases

d'horizontals madrilenyes y'ls alegres *músic-halls* de la ciutat barcelonina; veureu, com aquí mateix, en aquest Olot que preteniu a la forsa governar, individus hi ha que, passant per sobre el cànon de la incontinenca, solíciten fruir delícies de les pomes d'agè cercat; veureu, com en el si de vostres catòlics cenáculos, ressaltava la figura hirsuta d'un home pallós, quina misèria que no sabeu afavorir, segurament no respectaria els dies en que l'Església preceptua l'abstinència, y que mediant una nómina ridícula y insignificant, deixa que pesi al cim de son honor, la taca inesborrable d'una causa criminal.

Quant les vostres sangs ardents, deixin de bullir a la presència de les vistoses plomes blanques del barret aixelebrat d'una *cocotte*; quant deixin d'extremir-se'ls vostres cossos insaciabls, al oir el suau *frou-frou* provocatiu d'unes *hetal-reques* faldilles; quant entre'ls corifeus de les doctrines santes que dieu que prediqueu, s'enfonsi per un sempre més la nefasta silueta dels homes mercenaris; quant, en fi, l'és vostres ineptes consciències s'hagin netejat en el bany de la pública opinió, que perennement hos senyala com a gènessis del retràs qu'estém sofrint; allavors ja nosaltres hos dirém que podeu dogmatisar, allavors tothom podrà fer acatament a vostre exemple purificat. Més, com que no es possible aixó, sens que hos imposeu voluntaria y immediatament la condemna al ostracisme, sens que hos retireu de la pretinguda direcció de molituts, desd'aquestes planes per vosaltres bescantades, perquè esteu a tothora contemplant la ràpida reducció del cercol de vostres partidaris, fem la solemne demanda de que renunciieu a n'aqueix absolutisme suícida y que fugiu del davant nostre, pera anar a les terres del oblit a purificar els indignes procediments que fins avui heu demostrat.